

Hồi 25

Nghi Vấn Trùng Trùng

Nhắc lại Hạ Quân bình

Khi môn hạ Cái Bang vây lấy, cách ly chàng với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ Quân Bình còn chưa đoán được ý đồ của họ thì bất thành linh Tạ Thu Nhân từ phía sau cách không điểm chỉ vào đại huyết Kiên Tĩnh. Khi Quân Bình phát hiện được thì đã quá muộn để thi triển bộ pháp thần kỳ Mê Tông Bộ của tiểu thần La Hán Tuệ Thông truyền thụ. tứ chi chàng nặng chịch, không sao cử động được.

Quân Bình giật mình, toan thét gọi Vi Thiên Cơ thì Lê Thân Nghiệp đã nhanh tay hơn, điểm vào á huyết của chàng rồi cùng với Tạ Thu Nhân xốc lấy Quân Bình, trở khinh công thoát đi, trong lúc bọn Cái Bang vẫn náo động che mắt Thiên Cơ.

Quân Bình không còn biết hai gã phân đàn chủ Cái Bang đưa chàng đi đâu. Giờ có muốn mở miệng hỏi cũng không được bởi đã bị họ điểm vào á huyết.

Lê Thân nghiệp và Tạ Thu Nhân xốc Quân Bình đi thẳng đến một trang viện, nằm khuất sau một cánh rừng tre nứa. Có lẽ hai người đã đến đây nhiều lần nên mới biết rành rẽ những tiểu lộ để vào đến được trang viện.

Lê Thân Nghiệp và Tạ Thu Nhân đặt Quân Bình nằm duỗi dài ngay bên ngoài mái hiên gian tiền sảnh, rồi rảo bước tiến thẳng vào trong.

Quân Bình không biết tại sao hai người kia lại đưa chàng đến trang viện này, trong tâm Quân Bình chỉ lo lắng họ sẽ giao nộp chàng cho Dị Thần Giáo.

Quân Bình còn đang miên man suy nghĩ thì bất chợt một mùi xạ hương dịu dịu xộc vào khứu giác chàng. Vừa ngửi được mùi xạ hương kia, vô hình trung Quân Bình nghĩ ngay đến một nữ nhân mà nhan sắc trong trí tưởng tượng của chàng phải là một trang giai nhân chỉ có thể so sánh với Hương Phi, hoặc Dương Quý Phi mà thôi.

Quả đúng như Quân bình suy viễn, tưởng tượng, nàng xuất hiện đứng ngay bên cạnh chàng. Đôi thu nhân với hai hàng lông mi cong vút, vừa gợi cảm vừa sắc sảo.

Hai cánh môi mọng đỏ như quả đào chín mọng hé mở, tạo thành một đóa hàm tiếu gợi cảm, gợi tình... nàng cất tiếng với chất giọng thánh thót như chim họa mi hót, vào buổi giao tình tìm đôi.

- Muội đã chờ Hạ huynh ở đây lâu lắm rồi.

Quân Bình muốn nói, nhưng á huyết đã bị điểm nên không sao thốt được ra lời. Chàng nghĩ thầm:

- Vị tiểu thư này là ai? Rồi đây không biết mình sẽ còn gặp điều gì nữa

Nàng mỉm cười nói:

- Hạ huynh chờ muội một chút.

Quân Bình còn chưa hiểu được câu nói của nàng thì bất ngờ nàng cúi xuống áp hai cánh môi vào miệng Quân Bình. Một mùi thơm thoang thoảng từ hai cánh môi mọng chín của nàng phả qua miệng Quân Bình. Chàng cảm nhận rõ rệt luồng hơi thở thơm tho, ấm áp của nàng phả qua mình, liền sau đó một cảm giác mơ mơ màng màng.

Nàng nhìn Quân Bình rồi chấp tay sau lưng tiến vào gian tiền sảnh.

Tạ Thu Nhân và Lê Thân Nghiệp vừa thấy nàng đã bước ra, háo hức nói:

- Lan Hoa Phương Tử sẽ thưởng cho chúng tôi chứ?

Nàng mỉm cười, ánh mắt giao tình sắc xảo liếc qua hai gã phân đàn chủ Cái Bang.

Nàng thở thẽ nói:

- Phương Tử phải thưởng cho nhị vị đại ca rồi.

Lê thân Nghiệp vỗ ngực mình:

- Lê mỗ phải được nàng thưởng trước đó. Nếu không có dự kế của Lê mỗ thì sao cách ly được Tiểu Thần Toán Tử với ả Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Y quay lại Tạ Thu Nhân:

- Ta nói đúng chứ bằng hữu?

Tạ Thu Nhân dè bĩu:

- Tất nhiên có dự kế của Lê huynh nhưng nếu không có Tạ Thu Nhân phát hiện tung tích của Tiểu Thần Toán Tử thì kế sách kia chẳng đáng để Phương Tử để mắt đến. Suy cho cùng công đầu thuộc về họ Tạ này, nên ta phải được Lan Hương Phương Tử thưởng trước.

Tạ Thu Nhân vừa nói vừa nắm tay La Hoa Phương Tử:

- Phương Tử tiểu thư, chúng ta đến loan phòng thôi.

Lê Thân Nghiệp cau gắt nói:

- Hê ...Họ Tạ kia, người định phồng tay trên của Lê mỗ à?

Lê Thân Nghiệp vừa nói vừa dấn tới nửa bộ, nhưng Lan Hoa Phương Tử đã khoát tay cản lại. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Nhị vị đại ca sẽ đều được Phương Tử thưởng cả. Đã có công thì phải được thưởng chứ.

Tạ Thu Nhân cướp lời nàng:

- Nhưng ta muốn được nàng thưởng trước.

Lan Hoa Phương Tử nhìn Tạ Thu Nhân điểm một nụ cười gợi cảm, nàng nhỏ nhẹ nói:

- Nhị vị đại ca đều có công với Phương Tử, nên cùng được thưởng một lúc.

Tạ Thu Nhân và Lê Thân Nghiệp mở to hai con ngươi hết cỡ vì lời nói của nàng. Trong tâm niệm của hai gã chỉ còn đọng duy nhất một ý niệm đầy nhục cảm, nhưng không thể thốt thành lời.

Lan Hoa Phương Tử rảo bước đến tràng kỷ, tự tay chuốc rượu từ trong tịnh bình ra chén. nàng bưng chén rượu đến trước mặt hai gã phân đàn chủ Cái Bang rồi áp miệng chén vào đôi cánh môi của mình. Sau đó mới trao chén qua Lê Thân Nghiệp. trong khi trao chén rượu thì ngón tay út thoát nhúng xuống chén rượu.

Động tác của nàng thật tinh tế, hai gã họ Lê và Tạ không thể nào phát hiện được.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Hai huynh cùng uống chung với muội một chén chứ?

Không chờ Lan Hoa Phương Tử nói thêm lời nào Tạ Thu Nhân và Lê Thân Nghiệp cùng uống số rượu trong chén của giai nhân. Rượu vừa trôi qua khỏi thực quản thì cả hai cùng trợn mắt nhìn Phương Tử chằm chằm

Thần nhãn của hai người bỗng chốc đờ đẫn, miệng thì sùi bọt mép, rồi vòng tay ôm đàn diên, mồ hôi vã ra ướt đầm mặt. Hai gã phân đàn chủ Cái Bang ngã ngửa ra sau, đập ót xuống sàn nhà, hai chân chỉ kịp duỗi vài cái cùng với vùng đàn diên bốc khói tỏa mùi nồng nặc. Khói tiếp tục tỏa ra cho đến khi thân thể của hai gã đó chỉ còn là hai bộ xương kho mục ra nằm gọn trong trang phục mới thôi.

La Hoa Phương Tử nhìn hai bộ khô cốt, thoát nhãn mặt.

từ sau bức rèm, một ả a hoàn như đứng chờ sẵn chỉ chờ kết cục là bước ra. ả thảo nhiên gom hai bộ khô cốt bằng chính trang y của Lê Thân Nghiệp và Tạ Thu Nhân rồi quay trở vào bức rèm.

Trogn khi ả a hoàn thu dọn xác hai gã phân đàn chủ Cái Bang thì Lan Hoa Phương Tử đứng dừng trang điểm lại nhan sắc của mình: Hiên trường trả lại như cũ, Lan Hoa Phương Tử mới rảo bước ra bên ngoài.

Nàng điềm chỉ hoá giải tĩnh huyết của Quân Bình, Tứ chi nhanh chóng trở lại bình thường. Quân bình bật đứng lên:

- Cô nươngđây là đâu?

- Đây là Nguyệt trang của thiếp.

Giọng nói lãn ngôn phong của nàng thật từ tốn, ngỡ như một hiền phụ đón tướng công vừa quay về.

Quân Bình nhìn nàng:

- Tại sao hai người kia tương kế tựu kế đưa tại hạ đến Nguyệt trang của cô nương?
- Chàng muốn biết ư?

quân bình gật đầu:

- Tại hạ quả muốn biết.
- Thiếp sẽ giải trình với chàng sau , chàng ở đây với thiếp một thời gian sẽ biết tất cả thôi.

Phương Tử nắm tay Quân Bình Hai cánh môi mọng đỏ như quả đào thoát điểm một nụ cười tình, rồi dẫn Quân Bình vào trong gian tiền sảnh.

Trên bàn đã bày sẵn yến tiệc với những món ăn thật cầu kỳ mà chi trong vương phủ mới có.

Quân Bình vừa yên vị liền nhìn nàng hỏi:

- Tại hạ chưa biết được tước danh của cô nương.
- Thiếp chỉ có ngoại danh là Lan Hoa Phương Tử.
- Tại hạ họ Ha tước danh Quân bình.

nàng ngồi xuống bên cạnh quân bình :

- Chàng không nói thiếp cũng biết cả ngoại hình của chàng là Tiểu Thần Toán Tử.

Phương Tử vừa nói vừa rót rượu ra hai chiếc đực tạc bằng ngọc lưu ly, Nàng bưng chén ôn nhu nói:

- Thiếp thỉnh chàng một chén.
- Đa tạ Lan Hoa Phương tử cô nương.

Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén, nàng đặt chén xuống bàn, rồi nguyệt quân bình . Ánh mắt của Lan Hoa Phương Tử thật sắc nhưng tiềm ẩn bên trong là sự gợi mời rất tình tứ.

Nàng gấp thức ăn bỏ vào chén Quân bình rồi nói:

- chàng không nên quá xa cách với thiếp.
- Tại hạ vừa mới biết Lan Hoa cô nương.

Nàng đặt tay lên bờ vai Quân Bình . Ngọc thủ của nàng thật êm, thật mềm mại:

- Thiếp và chàng mới biết nhưng không phải không có duyên.
- Có duyên ư?

Phương Tử châm tiếp rượu vào chén của Quân Bình:

- Thiếp nói bằng sự thật đó.
- Quân Bình thật sự ngỡ ngàng.
- Cái gì cũng vậy, nhưng rồi chàng sẽ quen thôi.

Nàng gấp thức ăn bằng động tác của một hiền phụ toan đặt vào miệng Quân Bình nhưng đã bị chàng cản lại.

Quân Bình nhìn Phương tử :

- Cô nương để tại hạ tự nhiên.
- Thiếp muốn hầu chàng.
- Quân Bình chưa là gì của cô nương cả.
- Nhưng thiếp và chàng đã có tiền duyên tiền định với nhau. Chàng đã là Tiểu Thần Toán Tử mà lại không thể đoán biết tiền duyên đó sao?

Quân Bình nheo mày, nghĩ thầm:

-"Chẳng lẽ mình lại lận đận bởi cái số đào hoa hay sao?"

Ý nghĩ lướt qua đầu, buộc Quân Bình phải bưng chén rượu, khách sáo nói với Lan Hoa Phương Tử:

- Tại hạ mời Lan Hoa cô nương.

Nàng mỉm cười, với một nét hiền thực bưng chén đáp lễ Quân Bình, tất cả mọi lời nói, cử chỉ đều biểu lộ cốt cách của một hiền phụ mà bất cứ nam nhân nào cũng đều ước muốn.

Quân Bình vừa đặt chén xuống bàn vừa nói:

- Sao Lan Hoa cô nương biết được tiền duyên của Quân Bình?

Nàng mỉm cười:

- Bởi thiếp cũng là một Thần Toán Tử như chàng.

Quân Bình tròn mắt nhìn nàng:

- Sao....

Nàng không để Quân Bình thốt câu hỏi ngạc nhiên, mà đáp lời luôn:

- Thiếp cũng am tường Lường thiên Xích Thiên Can như chàng mà.

Quân Bình nhú mày nghĩ:

-"Mình am tường Lường Thiên Xích Thiên Can, hỉ có thể biết được sự chuyển hoá càn khôn theo phong thủy và hạn vận qua tướng pháp, chứ chẳng thể biết được hậu vận của mình. Thế mà nàng lại biết ư? Chuyện này quả là khó tin, có lẽ đây là ngoa ngôn thôi".

Quân Bình tự chuốc rượu, vừa chuốc vừa nói:

- Lan Hoa Phương Tử cô nương thật là tài giỏi. Am tường Lường Thiên Xích Thiên Can, biết cả hậu vận của mình Quân Bình bá phúc.

Quân Bình vừa nói vừa bưng chén rượu đưa đến trước mặt Lan Hoa Phương Tử.

- Quân Bình phải kính cô nương.

Nàng lườm quân bình, mỉm cười nói:

- Chàng nói thật lòng không đó?

- lan hoa cô nương nghĩ tại hạ xảo ngôn ư?

- Đừng nói với thiếp bằng những lời như thế, Lan Hoa Phương Tử nói chàng có duyên với thiếp không phải do thiếp đoán hậu đầu.

Quân bình giật mình, nghĩ

- "Chẳng lẽ mình nghĩ sai về nàng?"

Lan Hoa Phương tử từ tốn nói:

- Chàng đã mời thiếp phải uống chứ.

Nàng bưng chén rượu uống cạn với thái độ hơi bức bối. Đặt chén xuống bàn nàng nhìn Quân Bình:

- Có lẽ chàng nghĩ thiếp xảo ngôn?

Quân Bình đỏ mặt. Câu hỏi của nàng khiến Quân bình phải tự thẹn với mình. Chàng ngập ngừng nói:

- Quân Bình không có ý cho Lan Hoa Phương tử cô nương là người xảo ngôn đâu.

Nàng mỉm cười:

- Thế thì tốt quá.

Quân Bình buông một tiếng thở ra rồi nói:

- Cho dù Lan Hoa Phương Tử cô nương và tại hạ có am tường Lường Thiên Xích thì chưa hẳn đã đoán đúng được hậu vận tình duyên. Bởi đó là phạm trù tâm linh thuộc về cái thực cảnh giới này.

Nàng gật đầu:

- Thiếp hiểu chàng định nói gì. Tiền duyên của thiếp và chàng không phải do thiếp suy luận ra, mà do một người khác.

- Ai vậy?

- Sư tôn Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thương Quan.

Quân Bình ngáy người nhìn nàng. Câu nói của Lan Hoa Phương Tử khiến Quân Bình như người nằm trong mộng, không sao tưởng tượng được. Chàng buộc phải nghĩ thầm:

- “Không lẽ sư tôn có mặt ở đây?”

Lan Hoa Phương Tử nhìn Quân Bình :

- Chàng nghi ngờ lời của thiếp ư?

- Quân Bình chỉ ngạc nhiên.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười:

- Nếu như chàng gặp sư tôn thì có tin lời của thiếp không?

Quân Bình đứng lên:

- Lan Hoa Phương Tử... Sự thật sư tôn của Quân Bình đang ở đây à?

Nàng mỉm cười:

- Thiết Phiến Ngọa Long không chỉ là sư tôn của chàng mà còn là của thiếp nữa.

- Lan Hoa Phương Tử cô nương hãy đưa tại hạ đi gặp sư tôn.

Hai cánh môi cười thật tươi. Nàng ôn nhu nói:

- Xem ra chàng bắt đầu tin thiếp rồi.

- Nếu gặp được sư tôn, Quân Bình sẽ không còn nghi ngại gì nữa.

Nàng nắm tay Quân Bình:

- Tất nhiên, thiếp sẽ đưa chàng đi gặp sư tôn. Khi nghe sư tôn nói. Thiếp chỉ sợ mình gặp một người nào đó, nhưng hoàng thiên hậu thổ có mắt nên gá duyên thiếp với chàng.

Quân Bình nôn nóng:

- Phương Tử... Quân Bình muốn gặp sư tôn.

- Sư tôn cũng rất muốn gặp huynh, nhưng không tiện xuất đầu lộ diện, dùng phải buộc kế sách này.

- Giờ Quân Bình mới hiểu. Chúng ta đi thôi.

- Sư tôn không ở xa đây đâu.

- Quân Bình muốn gặp người càng sớm càng tốt.

Lan Hoa Phương Tử gật đầu.

Hai người rời tiền sảnh Nguyệt trang. Lan Hoa Phương Tử đưa Quân Bình vào một hoa viên với vô sắc hoa đang nở rộ. Đi bên cạnh nàng, Quân Bình không quên quan sát toàn cảnh hoa viên đó.

Lan Hoa Phương Tử đưa Quân Bình đến một gian thảo xá có kiến tạo giống như tạc với gian thảo xá mà chàng đã từng chung sống với Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát.

Lan Hoa Phương Tử thoáng một chút lưỡng lự khi đứng trước cửa gian thảo xá. Nàng liếc qua Quân Bình:

- Quân Bình trong gian thảo xá này.

Nàng nói xong liền quỳ xuống.

Quân Bình buộc phải làm theo nàng mặc dù trong tâm tưởng vẫn còn chút hoài nghi lẫn lộn.

Lan Hoa Phương Tử nói:

- Nghĩa phụ... Lan Hoa Phương Tử đã đưa được Hạ huynh đến diện kiến người.

Trong khi nàng nói thì Quân Bình vô cùng hồi hộp và khẩn trương. Chàng chỉ mong tất cả những gì Phương Tử nói đều là sự thật. Nếu đúng như nàng nói thì đây quả là một ngày đại hạnh của Quân Bình.

Phương Tử và Quân Bình không phải chờ lâu, cánh cửa từ từ mở ra. Giọng nói của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát trầm trầm cất lên:

- Ta bấm độn biết trong ngày hôm nay Hạ Quân Bình và còn sẽ đến.

Giọng nói có phần thêm khác với Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát, nên Quân Bình buộc phải ngẩng mặt nhìn thẳng vào trong gian thảo xá.

Trong gian thảo xá mập mờ ánh sáng một ngọn bạch lập hắt ra khiến Quân Bình chỉ mờ mờ thấy chân diện dung của Thiết Phiến Ngọa Long.

Quân Bình bậm môi buông một tiếng thở dài.

Ngọa Long Thiết Phiến như nghe được tiếng thở dài của Quân Bình, liền hỏi:

- Bình nhi, gặp ta sao không mừng mà lại thờ dài như vậy?

Quân Bình ngẩn đầu lên, nghiêm giọng nói:

- Đã bao lâu xa cách, Quân Bình gặp lại sư tôn chỉ muốn nhìn rõ chân diện mục quang của người cho thỏa lòng nhưng...

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát như đọc được ý niệm trong đầu Quân Bình, liền nói:

- Quân Bình... Sư phụ biết ý của con rồi. Người sợ ta chỉ là một kẻ giả trang chứ gì?

Quân Bình gật đầu:

Thiết Phiến Ngọa Long cười khẩy :

- Người hãy bước đến đây mà xem chân diện mục quang của sư phụ người có khác xưa hay không?

Được Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát mở lời, Quân Bình không chút e dè, liền đứng lên bước thẳng đến ngưỡng cửa thảo xá. Chàng lấy hết mục nhãn nhìn thẳng vào mặt Thượng Quan Gia Cát Thiết Phiến Ngọa Long.

Chân diện mục của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát đập vào thần nhãn của Quân Bình. Nhận ra chân diện mục của Thiết Phiến Ngọa Long, Hạ Quân Bình chỉ muốn quỳ thộp xuống hành đại lễ, nhưng vẫn còn lưỡng lự:

- Sư phụ.
- Sư phụ tưởng Bình nhi đã quên ta rồi chứ.

Lời của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát vừa dứt thì Quân Bình đã quỳ mọp xuống hành đại lễ:

- Bình nhi bất kính, sư phụ miễn thứ.

Thiết Phiến Ngọa Long khoát tay:

- Hãy lui ra ngoài kia quỳ chung với hiền thê của người.

Quân Bình ngạc nhiên:

- Sư phụ... Lan Hoa Phương Tử là hiền thê của con?
- Hậu vận duyên tình của Bình nhi do chính ta cho Lan Hoa nghĩa nữ biết đó.

Quân Bình không còn biết nói gì. Trong lòng chàng chỉ có một nỗi mừng vui khôn tả được khi gặp sư tôn. Chàng cúi đầu thối bộ bước trở ra quỳ xuống bên Lan Hoa Phương Tử.

Nàng nhỏ giọng nói:

- Chàn gđã tin thiệp chưa?

Quân Bình gật đầu:

- Bây giờ huynh đã tin rồi.

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát nói:

- Bình nhi...

- Có sư đồ.

- Khi thần tăng Đại Minh đưa con vào tỉnh lãng Thiếu Lâm đã truyền những gì cho con?

Quân Bình ngẩng lên nói:

- Sư tôn, khi Quân Bình được thần tăng Đại Minh thỉnh vào tỉnh lãng, người đã truyền thụ Tiên Thiên Khí Công và di huấn đến ngôi đền thiêng.

Chàng lấy Thiết Phiến Ngọa Long khê gật đầu. Lão hỏi tiếp:

- Thần tăng Đại Minh truyền thụ Tiên Thiên Khí Công cho Bình nhi, chắc lão thần nhi đã biên tịch rồi phải không?

Nghe câu hỏi này, Quân Bình gật đầu, Quân Bình giật mình. Chàng mở to mắt hết cỡ nhìn lại chân diện mục của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát. Chân diện mục của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát không có gì thay đổi cả, cũng chẳng có nét gì khiến Quân Bình phải hoài nghi, nhưng trong tâm tưởng thì Quân Bình lại nghĩ khác:

- “Tại sao sư tôn lại hỏi câu hỏi đó? Chẳng lẽ người không thấy sao tướng đã rơi?”

ý niệm đó lướt nhanh qua khiến Quân Bình lưỡng lự nói:

- Đệ tử không biết.

- Người đã vào tĩnh lăng với thần tăng Đại Minh mà lại không biết sao?

Quân Bình ngập ngừng nói:

- Khi tịnh nhi rời tĩnh lăng thì thần tăng vẫn còn trong trạng thái nhập định.

- Lạ thật.

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát khoát tay:

- Thôi được rồi, Bình nhi hãy về với Lan Hoa Phương Tử nghĩa nữ. Ngày mai Lan Hoa Phương Tử sẽ đưa người đến đền thiêng.

Thiết Phiến Ngọa Long dứt lời, chỉ hơi khoa tay một cái, cánh cửa thảo xá liền bị một hấp lực đóng sập lại.

Lan Hoa Phương Tử nhìn qua Hạ Quân Bình :

- Huynh... Chúng ta phải về thôi.

Quân Bình nhìn qua nàng:

- Sư tôn hơi lạ một chút.

- Lạ chỗ nào?

- Xem chừng người không coi Hạ Quân Bình như tình thâm cốt nhục như xưa nữa.

- Sư tôn không như huynh nghĩ đâu. Có lẽ người quá lo lắng cho hậu vận âm thịnh dương suy bất giác thay đổi chút ít đấy mà.

Lan Hoa Phương Tử nắm tay Quân Bình:

- Thiếp và chàng trở về, đừng quấy nhiễu đến người nữa. Ngày mai, thiếp sẽ đưa chàng đến đền thiêng.

Quân Bình khê gật đầu, rồi cùng Lan Hoa Phương Tử rời khỏi thảo xá. Chàng vừa đi vừa suy nghĩ mông lung.

- “Chuyện gì đang xảy ra chung quanh mình nhỉ?”

--- 000 ---